

NIDSTANGEN

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL
HENRIK JONSSON

PÅ DANSK VED LILIAN KINGO

SKAL DU I GANG
MED VORES BOG?
FEDT!

BARE LÆS LØS!
FØRSTE KAPITEL ER
MÅSKE LIDT MYSTISK.
MEN BARE ROLIG ... SNART
G'IR DET HELE MENING.

SHIT! DEN HER
NIDSTANG ... MAN BL'IR
HELT BANGE SELV!

K A P I T E L 1

Dø døden

“Dø! Alle sammen!” skriger det lille uhyre med den skarpe stemme.

På stenbordet i biblioteket står der et bur. Inde i det skramler uhyret rundt. Løber omkring på bagbenene som et menneske. Stikker de lange arme ud gennem gitteret og kradser i luften med sine gule kløer. Huden er uden hår, blank, som skindet på en frø. Hovedet er fladt. Øjnene små og sortblanke.

Estrid slår til buret, så det synger i gitterværket.

“Dø selv, dit lille monster,” knurrer hun. “Hvad er det her for noget, Magnar?”

Det sidste siger hun til sin bror, der står bag hende.

“En imp,” siger Magnar bistert. “Jeg så en for længe siden. Da jeg var barn. Det var mor, der havde fanget en. Den her faldt jeg over nede i kælderen. Den forsøgte at åbne den hemmelige dør.”

Estrid bøjer sig ned over buret, så hun bedre kan se impen. Der er ret mørkt i biblioteket, for der er ingen vinduer. Petroleumslamper kaster deres svage lys på stenvæggene og på alle rækkerne af gamle bøger.

Magnar kigger på sin søster. Estrids ansigt er rynket som et gammelt træ. Håret er mørkegråt, det er samlet oven på hovedet i en knold med pinde stukket igennem, og pandehåret er klippet lige over.

“Hvad laver den her?” spørger hun.

“Dø,” hvæser impen. “Dø døden.”

“Ja, hvad er det, der sker?” spørger Magnar. “En imp, der forsøger at bryde ind i biblioteket. Og så det der!”

Han peger op mod loftet, hvor flager af puds og mørtel har løsnet sig.

“Biblioteket er ved at revne,” siger han.

“Tiden pulserer, og mørket vandrer ind,” siger Estrid. “Var det ikke det, mor plejede at sige? ‘Det

er let at holde vagt over biblioteket, indtil tiden begynder at pulsere, og mørket vandrer ind.”

“Har du set noget i orakelkortene?” spørger Magnar og nikker hen mod den anden ende af stebordet, hvor der ligger en cirkel af kort med forskellige figurer og symboler.

Estrid går derhen og synker ned på en af stolene i udskåret, mørkt træ.

“Åh, jeg har set ... Hør, kunne du ikke få det kryb til at holde op med at hvæse?”

Impen griber fat i gitteret og ryster det, så hele buret rasler. Den griner skingert og slår halen mod burets gulv.

“Stille!” brøler Magnar, og nu er det hans tur til at slå til buret.

Estrid tager en dyb indånding.

“Er biblioteket i fare?” spørger Magnar uroligt. “Er vi i fare?”

Estrid nikker langsomt.

“Jeg har lagt cirklen tre gange. Tre gange har Havets bølge lagt sig oven på Djævlen. Og tre gange har Manden med leen, Døden, lagt sig på Barnet. Jeg kan ikke tolke det som andet, end at det onde kommer over os. Og at uskyldige skal dø.”

“Under! Gå uuundeer!” skriger impen. “Mørket er æde! Hakkekød I blive. Ha, haaa!”

“Hvis man tæller katte med, har impen allerede dræbt én uskyldig,” siger Magnar bistert. “Det var den, der sprættede Wikners kat op og hængte den op i træet neden for kirken i forgårs.”

Estrid ser op fra kortene.

“Var det det? Folk siger, det var nogle teenagere.”

“Ja, men folk tager fejl,” siger Magnar. “Impen fortalte det selv. Pralede med det, da jeg fangede ham.”

“Hihiii, katten,” skriger impen fra buret og gnubber sine sylespidse tænder mod burets gulv, så det hviner. “Kunne skrige! Den kat! Sjovt!”

“De satans imper,” fortsætter Magnar. “De er ikke sådan at spøge med. Slår gerne smådyr ihjel, hunde og katte.”

“Børn,” siger impen og smækker med tungen og slikker sig om munden med den slangelignende tunge. “Elsker små børn æde!”

Magnar kigger på den med afsky, et frastødende væsen. Ingen ører, ingen snude, kun huller lige ind i hovedet. Alene tanken om sådan en på vej ned i en barnevogn ...

“Det var et held, at der kun var en,” siger han. “Så jeg kunne fange den. Jeg ved ikke, om jeg kunne have klaret to af samme slags.”

Impen hvæser, strækker sin magre arm ud og forsøger at kradse Magnar. Da det ikke lykkes, kravler den rundt i buret. Rundt og rundt, indtil buret vælter med et brag. Så griber den fat i sin egen hårløse hale, som om den var hans fjende, og begynder at tygge på den.

Magnar ryster på hovedet og går hen til Estrid. Hendes ansigt lyser hvidt i halvmørket. Hun har sikkert en rædsom hovedpine nu. Det suger kræfterne ud af hende at lægge kortene. Det ved han. Nogle gange er hun syg flere dage efter. Hun ranker sig og forsøger at lade som ingenting. Men Magnar kender hende godt.

“Mor plejede at sige, at når tiden pulserer, så bliver mørket trukket hertil,” siger Estrid. “Magter, der vil have del i bibliotekets kundskab og kraft. Det ville være løgn, hvis jeg påstod, jeg ikke var bange. Aldrig havde jeg troet, at tiden ville gå i gang med at pulsere, mens vi var vogtere over biblioteket.”

“Da du var ung, ville du gerne have det til at ske,” svarer Magnar med et blegt smil.

“Fordi jeg ikke havde mere forstand end en bænkebider!”

“Bænkebider!” hujer impen. “Mums!”

“Kan du ikke se andet end ulykker i kortene?” spørger Magnar lavt.

“Jo, der er også andet. Se her. Regnbuekortet betyder jo Håb. Og her! De To Ravnes Kort!”

“Ja?”

“Ravnene er guden Odins hjælpere. De er snedige og lærenemme. Jeg tror, vi får hjælp. Og se her! Krigeren med et sværd i hver hånd.”

“Hvad betyder det?”

“At dem, der kommer, er krigere. Der kommer to dygtige, snedige krigere og hjælper os med at forsvare biblioteket.”

“Gudskelov,” siger Magnar. “Men hvad med os? Hvad skal vi gøre? Bare vente?”

“Ja,” siger Estrid. “Men først ...”

Hun rejser sig op fra stolen og går hen til buret. Impen hvæser truende og hugger ud efter hendes fingre, da hun åbner lågen.

“Skal du ikke have handsker på?” spørger Magnar bekymret, men Estrid har allerede grebet fat i nakken på impen. Hun ser ind i impens sorte

blik. Den spytter hende i ansigtet, men det opdager hun knap nok.

“Tiden pulserer, og mørket vandrer ind,” siger hun. “Det starter nu. Og denne her form for ukrudt ...”

Hun ryster impen frem og tilbage.

“... rykker jeg selv op med rode.”

Så drejer hun halsen om på impen. Det lyder, som når man knækker en lille gren. Hun smider den døde krop ned i buret. Og tørrer hænderne af i sin grønne overall.

K A P I T E L 2

To brødre

“Hvorfor kan vi ikke bo hos mor? Hun har det jo godt nu.”

Viggo samler et par sten op fra gaden og forsøger at ramme en lygtepæl. Han misser, og stenen slår smut mod et af vinduerne.

Alrik slår til Viggos hånd, så han taber resten af stenene. Alrik kigger bekymret op mod vinduet, men der er ikke nogen, der åbner det og skælder dem ud. Der er nok ikke nogen hjemme.

“Hold op med det der!” hvæser han til sin lillebror. “Vi er nødt til at opføre os ordentligt. Kan du

da ikke få det ind i hovedet! Og nej, vi kan ikke bo hos mor. Nu bor vi hos Laylah og Anders. Og få nu fart på, så vi ikke kommer for sent i skole.”

Viggo kigger ned i jorden. Mor lød så glad i telefonen i går. Hun sagde selv, hun havde det meget bedre. Og at hun savnede dem. Alle de voksne snakkede altid om, at deres mor var syg. En sygdom, der fik hende til at drikke sig fuld. Og til nogle gange bare at forsvinde og overlade dem til sig selv derhjemme.

“Er du rask nu?” havde Viggo spurgt hende i går. “Snart,” havde hun svaret. Men da han spurgte, om de ikke snart kunne komme hjem, var hun blevet tavs. Så ville hun snakke med Alrik. Men det ville han ikke. “Sig, jeg ikke er hjemme,” havde han bare sagt. Og mor forsøgte at lyde glad, da hun sagde: “Hils ham og sig, at jeg kommer til Mariefred til hans fødselsdag. Jeg har en overraskelse. Fortæl ham det.” Og så havde hun sendt alt for mange kys i telefonen. Hun og Viggo havde grinnet, lidt for længe, for ligesom ikke at lade hinanden mærke, hvor triste de var indeni. Og Viggo havde skreget, at hun var pinlig, og havde ladet, som om han var ved at blive kvalt af alle de kys. Han havde ovenikøbet kastet

sig ned på gulvet og rullet rundt med telefonen, selvom hun ikke kunne se ham. Heldigt, at der ikke var nogen af hans kammerater, der så det.

Kammerater, ja, nu skal de i gang med at forsøge at finde nye igen. Det er midt i skoleåret, om efteråret, og det er deres første dag i skolen. Denne gang skal de gå i 4.A og 6.C.

Længere nede ad gaden kommer en kvinde gående hen imod dem. Hun har en langhåret, lysebrun lille hund i snor. Og nu har Alrik sørme ikke spor travlt med at komme i skole. Han standser op og spørger, om han må klappe hunden. Det gør han altid. Alrik er tosset med hunde. Viggo sukker.

“Ja, det må du da,” siger kvinden. “Så bliver Tusse glad.”

Alrik sætter sig på hug, og hunden Tusse farer op i armene på ham og slikker ham i ansigtet som en gal.

“Er det jer, der er flyttet ind hos Laylah og Anders i Skræddermestergården?”

Sådan nogle navne har alle husene her i Mariefred. Overalt hænger der gamle skilte med navne som Skomagergården, Bryggergården og Snedkergården.

“Ja,” svarer Alrik, samtidig med at hunden nu

forsøger at slikke ham i øret. “Jeg hedder Alrik, og det er min bror Viggo.”

Damen kigger på dem oppefra og ned.

“Ja, selvom I ikke har samme hårfarve, kan man godt se, I er brødre,” konstaterer hun. “I har samme øjenfacon. Og ens halskæder har I også. De er flotte!”

“Tak,” siger Alrik og bliver ved med at kæle for hunden.

“Nå, men velkommen til Munkemarkgade,” kvadrer damen. “Det må vist være den yndigste gade i Mariefred, ikke? Måske endda den yndigste gade i hele verden? Nej, nu skal Tusse og jeg videre. Sig farvel til drengene, Tusse!”

Hun fortsætter hen ad fortovet.

“Den yndigste gade i hele veeerden!” siger Viggo med pussenussestemme og dikker Alrik under hagen. “Du er vel klar over, at lige inden Tussepusse slubrede rundt i hovedet på dig, havde han både slikket sin tissemand og verdens øøøndigste lille bæhul?”

“Hold op,” hvæser Alrik og puffer ham væk. “Hov! Hvor har du den der fra?”

Han stirrer på en telefon, som Viggo står med i hånden. Viggo trækker på skuldrene.

“Huggede du den? Fra hende? Du er da ikke rigtig klog!”

Alrik rykker telefonen ud af Viggos hånd og løber efter damen.

Damen tager forundret imod telefonen. Hunden logrer ivrigt med halen og begynder at hoppe op ad Alriks ben.

“Jamen dog,” siger hun. “Den må være faldet ud af tasken. Underligt! Tak skal du have.”

“Du *er* jo rent faktisk syg i hovedet,” siger Alrik til Viggo, da de er på vej hen mod skolen igen. “Du er en skide tyv, og du ødelægger det hele. Har du overhovedet ikke fattet, at Laylah og Anders er okay? Har du da helt glemt, hvordan det sidste sted var?”

Alrik tænker på Laylah. Hun griner meget, men ikke på nogen falsk måde. Hun har enormt langt, sort hår i en tyk fletning og arbejder som tandlæge. Anders har glatbarberet hoved og et skæg, der så småt er begyndt at blive gråt. Anders har sit eget firma, og han kan reparere næsten alt, hvad der er gået i stykker. Han går omkring i en blå overall, hvorpå der står ‘Din handyman’. Man skulle ikke tro, at Laylah og Anders har voksne børn, der er flyttet hjemmefra. Alrik synes, de ser yngre ud end mor.

Alrik lægger armen om Viggo og trækker ham ind til sig. Bokser ham for sjov på panden med sin frie hånd.

“Du ved godt, hvad en lillebror er for noget, ikke?” siger han. “Noget småt, som stinker og er sindssygt irriterende. Nogenlunde som en bum på røven. Man slipper bare aldrig af med en bror.”

Viggo griner. Skubber ham ikke væk. De går i takt. Det er virkelig usædvanlig varmt for oktober måned. Viggo kører hånden gennem håret, så det står lige op i luften. Alrik gør et kast med hovedet for at få håret væk, så det ikke hænger ned i ansigtet på ham.

“Lov mig, at du forsøger,” siger Alrik. “Ingen ballade og ingen numre.”

“Det lover jeg,” siger Viggo.

Og Viggo holder sig i skindet. Ret længe, når man nu er Viggo. Faktisk præcis i en time og syvogfyrre minutter.